

den jo godt vandre mere mod Nord i de nærmeste 5 Aar. Og dernæst maa vi huske paa, at denne Lov angaar ogsaa den Slags Epidemier, vi jævnlig have, og som vi dog paa ingen mulig Maade kunne vente at blive forstaaede for i de nærmeste 5 Aar, og som dog ere slemme nok for de Steder, de ramme, saaledes f. Ex. ondartede Tyfus-epidemier. Dem har vi stadig, netop især paa Landet og de have paa de Steder, som de have rammet, været meget ødelæggende og meget ubehagelige for Beboerne. Dernæst angaar jo dette Lovforslag ogsaa saadanne Epidemier som Difteritisepidemier, som ligeledes undertiden kunne ramme de Kommuner haardt nok, som de træffe, og det er Epidemier, som man virkelig ikke kan vente at være befriet for i de nærmeste 5 Aar. Jeg tror altsaa at den Fare, som dette Lovforslag er beregnet paa, kan ikke betegnes som nogen usikker og fjærentliggende Eventualitet. Det er Noget, man temmelig sikkert vil komme til at føle for skjellige Steder her i Landet i de nærmeste 5 Aar, ligesom Epidemier jo ogsaa ere forekomne hidtil. Det forekommer mig derfor, at her, hvor der er Spørgsmaal om Mennesker og Menneskeliv, maa Hensynet til det økonomiske paa dette Gebet være det Underordnede. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg haaber, at Sagen vil blive fremmet saaledes, at Forhandlingen kan gjenoptages, hvor den standsede i forrige Samling.

Beth: Det ærede Medlem fra Vrå (Brodenhuus-Schack) indrømmede, om jeg forstod ham ret, at dette Lovforslag, om det blev til Lov, vilde paabyrde Kommunerne Udgifter, som de nu ikke have. Jeg hørte ham ikke indvende Noget derimod; det var fra andre Sider, at han anbefalede Lovforslaget; men naar han fremhævede særlig som Fordel ved dette Lovforslag, at det Offentlige vilde blive sat istand til at sikkre sig Lokaler til Brug under en Epidemi, hvad de nu ikke have Ret til at forlange, at Private skulle afgive, da er jeg affurcat af den modsatte Mening. Den Bemyndigelse, som Lovforslagets § 4 giver disse Autoriteter, Sundhedskommissionen, eller hvad de ellers hedde, til uden videre at tage private Folks Lokaler, naar de finder det for Godt, til Epidemihospital, finder jeg, er saa stor og saa indgribende i Privates Ret, at jeg har den allerførste Betænkelighed ved at give noget Saadant min Stemme. Det blev nævnt af den ærede Justitsminister, at det dog var en Fordel for Kommunerne, at Statskassen skal bidrage til Udgifterne, det være sig med det Halve eller tre Tjerdedele,

hvilket Sidste blev foreslaet af Udvalget, der sidst havde denne Sag til Behandling; men den Betydning, dette vil faae, kommer jo dog først og fremmest an paa, hvor store Udgifterne ville blive. Nu have Kommunerne det i deres Haand at indskrænke disse Udgifter til del Nødvendige, som de synes ikke kan undgaas; men naar disse Sundhedskommissioner uden videre — og det giver Lovforslaget Ret til — foreløbig kunne udskrive af Kommunerne Kasser saa meget, som de ville, ligesom have en diskretionær Raadighed over Kommunekasserne, anser jeg det for et meget stort Spørgsmaal, hvorledes denne Myndighed vil blive anvendt. Med Hensyn til Udgifterne skal jeg tillige erindre om, idet det ikke er min Mening fuldstændig at optage den Diskussion, der blev ført om Loven i forrige Samling, at Forslaget paafører private Følt betydelige Udgifter, som de ikke faae erstattet af Kommunerne eller andet Steds fra. Det er ganske betydelige Byrder. Og hvad Erstatningsspørgsmaalet angaar, som omtales i en af Lovforslagets sidste Paragrafer, gjorde jeg, da Sagen sidste Gang var til Behandling her i Thinget, opmærksom paa, at den Erstatning, der bydes Private, er af overordentlig tvivlsom Beskaffenhed. Jeg ser ikke rettere, end at dette Lovforslag maa forventes at foraarsage baade Kommunerne og de Private ganske betydelige Udgifter ud over, hvad der ved lignende Leiligheder nu kan paabydes dem. Den ærede Minister nævnte, at Lovforslaget ogsaa omfatter saadanne Epidemier, som vi jævnlig have, Skarlagens- og Difteritisepidemier osv.; men jeg har ikke set noget Bevis for, ja, jeg veed næppe engang, om det er paastaaet, at de Midler, vi raade over til at bekæmpe saadanne Epidemier, have viist sig utilstrækkelige. Det ærede Medlem fra Bornholm (Dam) mente, at med Guds Hjælp vilde det sjældent forekomme, at der i det Hele blev Brug for denne Lov, og dert fandt han en Beroligelse med Hensyn til de store Udgifter, som vilde være forbundne med Loven, saa snart den virkelig blev tagen i effektiv Brug. Men jeg kan ikke forstaa, hvorledes det ærede Medlem fra Bornholm saa kunde gaa med til at foreslaa, at Loven kun skulde beholde sin Gyldighed indtil 1ste Januar 1892. Naar det ærede Medlem mener, at det kun vil være sjældent, at der vil blive Brug for Loven, i det Mindste i nogen Udstrækning, hvorledes kan han saa anse denne Prøvetid for at være Noget værd, for ikke at sige, for at være Noget, der kan være tilstrækkeligt? Naar man i 5 Aar, eller hvorelængde det nu er, ikke faar, saaledes som det ærede Medlem haaber, nogen større